

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBlicație EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IAȘI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Minuni

Venirea Sfintei Lumini clipă de adevărată comuniune cu Domnul nostru Iisus Hristos

Preot David Pristavu | Doxologia.ro

In Săptămâna Mare a Paștelui Ortodox, Dumnezeu trimite oamenilor Sfânta Lumină. În vinerea mare, după prohod, încăperea ce adăpostește Sfântul Mormânt este verificată cu minuțiozitate de către reprezentanții ai autorităților, spre a nu ascunde vreo sursă de foc, toate candelile sunt stinse, este preserată vată pe lespedeza Mormântului, iar apoi ușile kuvklionului sunt închise și pecetluite. Doi preoți, unul grec și unul armean stau de veghe lângă panglicile sigiliului până a doua zi.

Ceremonia începe în Sâmbăta Mare la orele 9, când se pornește în procesiune de la sediul Patriarhiei Ortodoxe spre Biserica Învierii. Dragomanii, ale căror toiege metalice răsună solemn pe podeaua de piatră, deschid drumul prin mulțimea imensă de oameni. Urmează apoi doi diaconi ce poartă crucea ce conține părțile din lemnul Sfintei Cruci a Mântuitorului, Patriarhul, mitropoliți, episcopi, preoți și credincioși, cu mare smerenie.

Clopoțele încep să bată. Se înconjoară de trei ori Sfântul Mormânt, cântându-se „Învierea Ta, Hristoase” după care, Patriarhul dezbracă veșmintele rămânând doar cu stiharul, epitrahilul, brăul și mănecuțele. El este controlat cu deosebită strictețe de către reprezentanții tuturor autorităților bisericești și de stat, pentru a nu avea cumva vreo sursă de foc spre înșelarea poporului.

Toate luminile, candelile și lumânările sunt stinse, se rup pecețile, iar Patriarhul intră singur în Sfântul Mormânt. Acolo el îngenunchează și se roagă cu credință. Timpul se oprește-n loc și se lasă o tăcere adâncă. Emoțiile ating paroxismul, credincioșii sunt pătrunși de greutatea momentului și lacrimile încep să curgă. Atunci vine LUMINA, o scânteie pură, o imensă revărsare de lumină peste acest Mormânt de Viață Dădător. Clopoțele încep să sune, tobele să bată și credincioșii cântă de bucurie. Vata presărată pe lespedeza de piatră a Mormântului, lumânările și candelile se aprind dintr-o dată.

(continuare în pag. 2)

Smerita cugetare

Să rostim din tot sufletul „Hristos a înviat!” și Dumnezeu ne va oferi izvor de nădejde mântuitoare.

**ÎNALTPREASFINȚITUL TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei**

Scrisoare pastorală

Învierea lui Hristos – biruința asupra morții

Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

*lubiți frați preoți, lubit popor al lui
Dumnezeu din Arhiepiscopia Iașilor,*

Veniți de luați lumină! Hristos a înviat! Adevărat a înviat Hristos! Cuvinte mari; cuvinte de aur; lumină multă strălucind în întunericul din noi și dintre noi!

Anul acesta auzim mărturisirea acestor cuvinte din locuri diferite. Preoții la biserică, credincioșii la casele lor. În duh, încercăm să fim împreună și să înțelegem semnele vremii. Constatăm, în primul rând, cât de mult ne-a cuprins frica morții, mai ales în ultima perioadă! Trăim intens teama de a nu fi molipsiți de ceva care ne-ar îmbolnăvi și ne-ar duce spre moarte. Dincolo de toate acțiunile justificate privind prevenția, atitudinea noastră arată cât de mică ne este credința în Înviere. Ne comportăm ca și cum viața de aici ar fi veșnică. Pe de altă parte, neliniștea din noi trădează înăuntru care ne roade cu privire la certitudinea vieții de după moarte.

Trecem printr-un moment de cernere. Sunt limpezite multe lucruri. Apele se separă unele de altele, iar gândurile multor inimi se dau cu adevărat pe față. Stăm de multe ori ascunși cu teama de a nu fi contaminați precum stăteau ucenicii Domnului închiși într-o cameră de teama de a nu fi descoperiți.

Acum, ca și atunci, Hristos Dumnezeu vine între noi, cei îndoielnici, înspăimântați și înfricoșați, adresându-se nouă: „Pace vouă!” (Ioan 20, 19); „Eu sunt, nu vă temeți!” (Matei 14, 27); „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” (Ioan 16, 33); „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11, 25).

În mijlocul nedumeririlor, neliniștii și lipsei de lumină Se arată Hristos cel mort și înviat. Chiar în iadul nostru lăuntric cuprins de temeri, întuneric și lipsă de sens, Hristos Dumnezeu coboară, ne ia de mână și ne ridică la lumină. „Veniți la Mine, zice El, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe VOI” (Matei 11, 28).

(continuare în pag. 2)

Învieria lui Hristos – biruința asupra morții

(continuare din pag. 1)

lubiți credincioși,

Situația dificilă prin care trecem nu este cu totul nouă. În istorie, au fost multe momente de derută, de confuzie și de haos. Au fost invazii și războaie, cutremure și imense revărsări de ape, molime și tot felul de boli necunoscute. În fața unor asemenea situații, oamenii au avut atitudini diferite.

Cei care nu L-au avut pe Dumnezeu în viața lor, au căzut doborâți de teamă, neliniște și spaimă. Și despre ei a vorbit Domnul Hristos, spunând: „Oamenii vor muri de frică și de așteptarea celor ce au să vină peste lume” (Luca 21, 26).

Aceleași nenorociri și ispite s-au revărsat și asupra celor credincioși. Având credința în Învieria lui Hristos, aceștia nu s-au clătinat atât de tare. Viața trăită în lumina Învierii le-a dat tăria să nu cedeze în fața suferinței lor sau a celor din jur. Chiar dacă au căzut, au avut puterea să se ridice și să-și continue drumul. Aveau credința că Hristos a înviat și, datorită acestui adevăr, erau încredințați că viața lor nu se termină în lumea aceasta.

Creștinul adevărat este om al Învierii. Chiar dacă el este martorul a tot felul de suferințe, epidemii, tulburări care au loc în lume sau în propria viață și familie, el nu este copleșit întru totul de acestea. Se frământă și el, că este om cu neputințe. Are momente de îndoială, văzând valorile prea mari năpustindu-se asupra lui. Se teme, dar strigă precum Sfântul Apostol Petru: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14, 30). Și Domnul, la momentul potrivit, nu întârzie să apară.

În același timp, creștinul nu are o atitudine pasivă, resemnată în fața tragediilor lumii. El se luptă împotriva lor, caută să le îndepărteze, să aducă mângâiere semenilor săi cuprinși de grele încercări. Teama lui cea mai mare este să nu cadă în disperare. Credința în Dumnezeu, un duh smerit și multă dragoste îl ajută să nu fie lipsit de ultima urmă de nădejde. El mărturisește: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt” (Rugăciunea Sfântului Ioanichie).

Psaltirea îi este, de asemenea, creștinului, de mare ajutor. „Domnul este luminarea mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme?, zice el. Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă

voi înfricoșa?” (Psalmi 26, 1-2). „De voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele, că Tu (Doamne) cu mine ești.” (Psalmi 22, 4). Cuprins de boală sau înconjurat de vrăjmași, omul credincios are convingerea că Dumnezeu nu-l părăsește pentru că și el a avut inimă milostivă pentru cel cuprins de durere: „Fericit cel ce caută la sărac și la sărman, rostește creștinul prin mijlocirea Psaltirii, în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul. Domnul să-l păzească pe el și să-l vieze și să-l ferească pe pământ și să nu-l dea în mâinile vrăjmașilor lui. Domnul să-l ajute pe el pe patul durerii lui; în așternutul bolii lui să-l întărească pe el. Eu am zis: «Doamne, miluiește-mă; vindcă sufletul meu că am greșit Ție»” (Psalmi 40, 1-4).

Sfânta Euharistie așază omul în cea mai puternică legătură cu Dumnezeu, oferindu-i „leacul nemuririi, doctoria pentru a nu muri, ci a trăi veșnic în Iisus Hristos” (Sfântul Ignatie Teoforul). Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului creează în mintea, inima și trupul creștinului smerit calea pentru a depăși noianul de neputințe proprii sau colective. Cum aceasta? Ne-o spune Domnul: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 54). Și chiar dacă omul nu se vindcă de o boală trupească sau alt necaz, prin puterea lui Dumnezeu din Sfânta Împărtășanie, el primește tăria răbdării, își duce mai ușor crucea și nu deznădăduiește. El crede în Învierie, iar a crede în Învierie înseamnă a nu avea frică de moarte.

În timpul Postului Mare, creștinii mireni au fost lipsiți de participarea concretă la Sfânta Liturghie. A fost o mare încercare pe care, nădăduim a o depăși cât mai curând. După trecerea molimeii celei aducătoare de moarte, ne vom întoarce în bisericile noastre, ne vom spovedi mai des și ne vom împărtăși cu Dumnezeiasca Euharistie.

Drept-măritori creștini,

Credința în Învieria lui Hristos și credința în propria noastră învriere constituie începutul, mijlocul și sfârșitul drumului unui creștin adevărat. Fără învriere nimic nu are sens. Viața și moartea își pierd orice lumină. Doar învieria așază omul în bucurie, pace și mulțumire sufletească. „Dacă nu este învriere a morților, mărturisește Sfântul Apostol Pavel, nici Hristos

n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră... Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți” (1 Corinteni 15, 13-14.20).

Pentru a ajunge la certitudinea învierii, creștinul este chemat să treacă prin cruce, prin răstignire, printr-un smerit cuget de pocăință. „Dacă am fost altoiți pe El (pe Hristos) prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 5). Altoirea noastră pe Hristos înseamnă dobândirea „gândului” Său (1 Corinteni 2, 16). Gândul lui Hristos sau mintea lui Hristos îl așază pe om în starea de a înțelege corect calea vieții sale și a lumii. Un astfel de om nu se înspăimântă iremediabil în fața morții, nu calcă pe cadavre pentru a-și salva viața. El se luptă să nu deznădăduiască, se ridică dacă a căzut, se roagă pentru a primi harul iubirii îndreptat spre toți, iartă, ajută și mulțumește.

Un astfel de om poate fi numit „fiu al învierii”, chiar și înconjurat de moarte el este un om înviat, un suflet înviat, o inimă fără de moarte, un cuget cu adevărat creștin și ortodox. Rugăciunea noastră către Hristos Domnul este spre dobândirea curajului mântuitor în necazurile care ne înconjoară, panica, frica excesivă, deznădejdea nu au loc în inima celui care-L are pe Dumnezeu „Cale, Adevăr și Viață” (Ioan 14, 6). Și nu este un moment mai potrivit decât Sfintele Paști pentru a ni se mărturisi această Lumină vie și izbăvitoare.

Dumnezeu să ne îmbrățișeze pe toți cu iubirea Sa! El să ne ierte pentru tot păcatul, necredința, pentru toată micimea de suflet și pierderea cumpătului de care dăm adesea dovadă. Lumina Învierii lui Hristos să ne cuprindă pe toți în brațele Sale! Cuprinși de mângâierea și pacea acestei Lumini să mărturisim tuturor celor vii și celor plecați dintre noi că „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”.

Sărbătoare sfântă de Paști, cu multă nădejde în Dumnezeu!

Al vostru frate și părinte în Hristos,

† TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Venirea Sfintei Lumini clipă de adevărată comuniune cu Domnul nostru Iisus Hristos

(continuare din pag. 1)

Patriarhul adună vata aprinsă, o așază în două cupe de aur pe care le înmânează prin oficiile din Încăperea Pietrei Îngerului diaconilor, pentru a fi duse la Altarul Învierii de pe Golgota și la paraclisul patriarhal, închinat Sfinților Împărați Constantin și Elena.

Patriarhul iese apoi în fața Sfântului Mormânt cu făcliile aprinse în mâini și strigă: „Veniți de luați Lumina!”

Credincioșii își dau unul altuia Lumina și într-o clipă mulțimea devine o flacăra imensă. Câteva clipe Lumina își menține caracterul divin și nu arde. Credincioșii o primesc ca pe o binecuvântare, o ating de fețele lor, își ating rănile și mulți sunt bolnavi a căror neputințe și dureri se vindcă în clipele acelea.

„Hristos a înviat” se aude în toate limbile pământului și bucuria pelerinilor nu are margini. Lumina este trimisă apoi în toate colțurile lumii spre binecuvântarea credincioșilor ortodocși.

Sfânta Lumină vine doar în Biserica Ortodoxă, însă mulți sunt cei de alte credințe, care asistând la această unică, minunată clipă de adevărată comuniune cu Domnul Nostru Iisus Hristos cel Înviat din morți, se întorc la adevărată credință, devenind fii ai Bisericii Mamă, ai Bisericii Ortodoxe.

Fiul Omului S-a întrupat, a suferit scuipările și bătăile, și-a dat viața pe cruce și a înviat pentru toți oamenii, căci precum stă scris și în Acatistul Sfintei Învierii a Domnului: „Strălucind la toată lumea cu învieria Sa, Domnul Iisus Hristos, acum toate le-a umplut de lumină: și cerul și pământul și cele de dedesupt; ca să prăznuiască toată zidirea Învieria lui Hristos”.

(Preot David Pristavu)